NEMERE ISTVÁN

IDŐHAJÓ

adamo books kiadó

Nemere István

Időhajó

Kiadó: Adamo Books Kft.
http://adamobooks.com
Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.
Budapest, 2020

ISBN: 978-963-453-682-6

adamo books kiadó

Tartalomjegyzék

Előszó	4
Első rész - Felkészülés	5
Második rész - Indulás	45
Harmadik rész - Merülés	63
Negyedik rész - Irány a múlt	102
Ötödik rész - Tovább, tovább	133
Hatodik rész - Pusztulás	162
Hetedik rész - Menekülés	184

Előszó

A jövőben játszódó könyv két célt szolgál. A szerző szeretné egyfelől bemutatni a jövő általa elképzelt társadalmát, amely a mainál értelemszerűen jobb lesz, és már nem kötődik a jelenleg érvényes világképekhez, uralkodó eszmékhez vagy vallásokhoz. Víziója szerint abban a világban az embereket más célok is mozgatják, ezek között a legerősebb a kozmosz megismerése, a felfedezés vágya, akarata.

Másfelől pedig bemutatja az olvasóknak, hogy a Földtől távol is élhetnek emberek, akiknek vannak egyrészt régi emberi törekvéseik, érzelmeik, vágyaik, másrészt viszont már nem tapadnak oly szorosan a Földhöz, őket már kozmikus eszmék hatják át.

Az izgalmas regény lényegében egy űrhajó története. Abban a korban az emberek már igen nagy energiák bevetésével képesek nem csak a térben haladni, de az időben legalább hátrafelé, a múltba is eljutni, miközben új dimenziókat, vagyis más tulajdonságú tereket is felfedeznének. Ezért épül az időhajó, amely egy hajdani tudós elme, bizonyos L. Ron Hubbard nevét viseli.

A könyv elején az olvasók végigkísérhetik, hogyan épül fel a hajó és hogyan áll össze a legénység. Különleges feladathoz különleges emberekre és nagyon értelmes robotokra van szükség. Aztán tanúi lehetünk annak, hogyan indul az időhajó első útjára, hogyan hatol be a kozmosz múltjába, hogyan kísérli meg áttörni egy szomszédos dimenzió falát...

Negyedik rész

Irány a múlt

1.

Két héttel később - iszonyú száguldás után - a *Hubbard* a Földtől négyszázharmincötezer kilométerre fékezett le. Adam úgy döntött, a bolygótól egyelőre ilyen távolságban állnak körpályára. Ezzel nem zavarták az űrforgalmat, és elég messze voltak ahhoz, hogy amatőr érdeklődők se láthassák őket. A Földön használatos sztratoszféra-repülőgépek kíváncsi utasai éppen úgy nem figyelhették meg őket, mint a csillagászok. A hajó ugyanis az Antarktisz „fölött” állt.

De ez csak előkészület volt. A leendő feladat végrehajtása előtt Alex Sabo úgy hitte, nem árt, ha társai többet tudnak kedvenc témájáról, amire az életét tette fel. Ezért megint rendezett egy kis előadást az időfizikáról, és erre már majdnem mindenki eljött. Csak Wanda Ralski maradt távol - ő volt az ügyeletes a vezérlőben. A többiek egybegyűltek.

Adam is ott volt. Végignézett a legénységén. Mióta eljöttek a Marstól, valami megváltozott az emberekben. Ezt csak pszichésen érzékelte, nem tudott volna mondani egyetlen jelet, szót, kézzelfogható bizonyítékot. Mégis, ez a változás állandóan érezhető

volt. Az emberei magabiztosabbak voltak! Mióta sikerrel megjárták a múltat, igazi időhajósokká lettek, vagy legalábbis annak képzelték magukat és ebbe a hibába olykor maga Adam is beleesett. Jó érzés volt tudni, hogy voltak már a múltban, ha csak pár tíz évre mentek is vissza. Ha az egész csak jó negyedóráig tartott - akkor is. Ok lehettek az emberi történelem első időhajósai, és ez az érzés valósággal feszítette a mellüket, tudatukat jóleső érzésekkel töltötte el. A büszkeség nagyon kellemes volt - azelőtt ezt Adam csak ritkán, és akkor is mindössze percekre érezte. Utána mindig győzött benne a

kötelességtudat, „eltette” a büszkeséget, elraktározta valahol a tudata mélyén, az is emlékké lett, mint annyi más jó és rossz érzés vagy esemény. Utána rögtön a következő feladatokra koncentrált.

Ez a tulajdonsága most sem változott. Jó érzés volt tudni, hogy képesek rá, hogy hajójuk - a sok csodálatos elme terméke - ezt is képes megtenni. Valahol persze tisztában volt vele ő is, társai is, hogy nem annyira nekik köszönhető a dolog, mint inkább azoknak, akik a hajót megalkották. Ha nem lenne a *Hubbard,* ők bizony maguktól sehová sem mozdulhatnának, csak a térben vándorolhatnának. Az idő továbbra is tiltott és vágyott terület lenne csak - mint volt eddig oly sok milliárd egykor élt embernek! - és mint az marad ezután is a többi jelenleginek. Milliárdok sohasem fogják megismerni, milyen érzés az, ha az ember elmegy a mából egy tetszés szerint kiválasztott régi időbe, és annak urává lesz...

Éppen ezek a kérdések izgatták most a kapitányt. Egyfelől milyen célpontot válasszon? Ezt Markov annak idején rábízta, éppen ezért a felelősség nagy volt. Féltette társait is. Hogyan fog ez rájuk hatni? Nem ferdül-e el a lelkük, ha felfogják, hogy az ilyen utazás egyben *hatalmat* is jelenthet?

Egyelőre csak az ő kezében volt egy hatalom - a döntés joga. A hajó vezérlésének, irányításának joga. És Adam már keményen eldöntötte magában: ha valami baj történne, ha kenyértörésre kerül a sor közte és a legénység egyes tagjai között, akkor bizony nem engedi át ezt a hatalmat senkinek. Egy űrhajó - különösen, ha ennyire veszélyes küldetésben jár - nem a demokrácia intézménye. Nem véletlen, hogy évezredek során a Földön, a tengeren járó hajókon is mindig csak egy, egyetlen egy akarat érvényesülhetett - a kapitányé. A tengeren és a kozmoszban is számos olyan helyzet adódik, ahol gyorsan kell dönteni, népszavazásra nincs idő, és nem is ajánlatos ilyesmivel kísérletezni. A kapitány a feltételezések szerint a legtapasztaltabb ember a hajón, aki már sokat látott, átélt esetleg hasonló szituációkat is. Feltesszük hát, hogy tudja, mit tesz, amikor kiadja a parancsot. A többiek számára csak egyetlen teendő marad. Engedelmeskedni!

De most nem volt semmi baj. Kellemesen beszélgettek, a nyolcból heten ültek körben kényelmesen és hallgatták Alexet, az időfizikust.

- ...Úgy tűnik, a kvantummechanikában már elég régen teret nyert, hogy az időutazás nem fizikai lehetetlenség. Persze csak az elképzelhetetlenül kicsi méretek világában ugyan, de bebizonyosodott, hogy a folyamat a természetben is lejátszódhat és gyakran le is játszódik. A fénysebesség sem „a szentség”, nem áthághatatlan gyorsaság, sem mindent uraló törvény. Az annál gyorsabban mozgó részecskék visszafelé haladnak az időben, mint legutóbb mondtam. Ma már senki sem tagadja, hogy a kvantummechanikában uralkodó „sok világ”-filozófia: valóság.
- Vagyis nem csak ez az egy világ van, amit látunk? - kérdezte Joanna. Vörös haja szinte égett a fényben. Alex rá sem nézett, szaporán bólogatott:
- Hát persze. Kezdettől létezik egymás mellett megszámlálhatatlanul sok világ, a miénk csak az egyik. Ezek párhuzamosak és nem mindig kapcsolódnak össze. Ha azt mondom, „kezdettől”, akkor a mi anyagunk ősrobbanására gondolok, mintegy tizenöt milliárd évvel ezelőtt. De ahogyan az atomi, sőt a szubatomi világban is sok kicsiny világ létezik egymás mellett, úgy a makrovilágban, tehát az ősrobbanásnyi anyaghalmazok hihetetlenül hatalmas világában is többnek kell lennie! Itt egész galaxisok szabadultak el, alakultak ki, rohannak folyamatosan iszonyú sebességgel, távolodva az egykori robbanási ponttól. Mi is ennek anyagából lettünk, fejlődtünk, és ma már gondolkozunk. Közülünk sokan hibásan azt tételezik fel, hogy ez az anyaghalmaz a mindenség, az Univerzum, és más anyag nincs és nem is lehet a kozmoszban. Ez ostobaság. Másutt is „ősrobbannak” világok...

Hirtelen eszébe juthatott, hogy erről már egyszer beszélt, hát visszakanyarodott az időfizikához:

- De elfelejthetjük a sok világ teóriáját, maradunk csak ennél az egynél, a mienknél. Vajon lehetséges-e az időutazás a szokásos akadémiai szofisztikus „de, talán, feltéve, ha lenne” és hasonlók nélkül?

- Mindig a nagypapa-paradoxont emlegetik - jegyezte meg Nils. Alex feltételezte, hogy ezt már úgyis ismeri mindenki, hát nem ment bele a részletekbe:
- Persze, visszamégy száz évvel korábbra, és véletlenül vagy szándékosan elteszed láb alól azt a fiatalembert, aki a nagypapád lett volna. Ez esetben nem születik meg az apád és persze te sem. Ha csak egyetlen világ van - ahogyan sokáig, sokan képzelték akkor ez valóban okozhat gondokat. De ki mondta, hogy egyetlen világ van? Annyi világ is lehet, amennyit „akarsz”. Vagyis annyi, ahányszor te vagy más az élete során hoz egy döntést. Döntéseket pedig ezrével hozunk naponta, és ezek mind egy-egy új világváltozat kiindulópontjai lehetnek. Reggel elindulsz munkába, és bár máskor mindig „A” utcán mentél, ma úgy döntesz, hogy a „B” utcára fordulsz be. Ettől a pillanattól kezdve nem csak a saját életed egy kicsinyke szeletében okozol változást, hanem másokéban is - százszámra! Mindenki, aki abban a percben „A” utcán megy, és máskor talán látni szokott téged arrafelé, ma nem fog látni, és ezzel máris megváltozik az életük. A hajléktalan, aki talán a kocsid elé tántorgott volna, és ráfékezel, nem lesz ott. A mögötted jövő autós, aki emiatt szintén fékezni kényszerül, vagy akár beléd is koccan, szintén megússza a dolgot. Ám a „B” utcán új helyzetet teremtesz azzal, hogy végigmégy rajta. Sok ember látja a kocsidat, akkor is, ha ezt nem regisztrálja, hisz nincs számára jelentősége. De lehet, a szélvédőd valakinek a szemébe tükrözi a napot egy másodpercre, az illető elvakul, nekimegy egy másik járókelőnek. Ebből viszály lehet - vagy éppen fordítva, lesz egy kapcsolat, netán egy szerelem? De az is lehet, hogy míg áthaladsz a zöld lámpánál, valaki emiatt elkésik egy másodpercet, aztán lekési a következő metrószerelvényt, majd nem fér be egy liftbe. Az általad okozott egy másodperc hosszú percekre nő, és az illető lekési a jelentkezést egy új munkahelyre, ezáltal utána esetleg fél évig nem kap munkát, vagy más pályára kényszerül. Amiatt, mert bekanyarodtál „B” utcára, egy ember élete alapjaiban változhat meg, de azt sem zárhatod ki, hogy az egész emberiségé! Hiszen ez az ember esetleg nagy feltaláló lett volna abban a szakmában, amelybe

vágyott, és találmányaival megváltoztatta volna az egész műszaki fejlődést, vagy energetikai előrehaladásunkat... Sok világ van tehát, és ezek elválaszthatatlanul, kibogozhatatlanul kapcsolódnak.

Pihent egy kicsit, közben az arcokat nézte, ahogyan Adam is. Most kezdte csak felfogni, hogy a kapitánynak nem egyedüli feladata az örökös parancsosztogatás. Tudni kell mindent nemcsak a hajójáról, de a legénységéről is. És ki tudja, e kettő közül melyik fontosabb...? Ha nem tud bánni az emberekkel, akkor mit sem ér, hogy vezethet egy űrhajót. Egyedül úgysem megy semmire, embereitől is függ. Folyamatosan éreznie kell tehát a hangulatukat, kiérezni előre az esetleges konfliktusokat. Most például érezhető némi feszültség Nina és Mirko között. Mielőtt a Marsra értek, ezek ketten szeretők voltak. De ma már mintha valami baj lenne köztük. Nem ülnek egymás mellé, olykor csúnyán néznek egymásra, félszavak hullanak a semmibe, amelyeket látszólag nem címeztek senkinek, de attól még ejthetnek sebeket az igazi címzett lelkén.

- ...A dolgok alapja persze mindenképpen az, vajon a hátrafelé történő időutazás részese - mondjuk így: az időutazó - belenyúlhat-e a régi eseményekbe, vagy sem? Van, aki úgy képzeli el, hogy nem tehet semmit, már azzal is zavart okoz, beavatkozik, ha látják őt abban a régi világban. Mások meg úgy vélik, hogy nem baj, ha bármit tesz is, mert akkor csak a „sok világ”-elméletnek megfelelően egy kicsi vagy nem olyan kicsi változást okoz a múltban. Fantasztikus könyvek írói meg úgy látták, hogy a visszajött utazó bármit megtehet a múltban, mert ha meg is változik ettől valami, akkor majd - mire visszajön - az lesz a történelemkönyvekben, amit ő megváltoztatott, hiszen akkor ez lett a valóság és ennek lenyomatát tanítják majd az iskolákban történelem címén. Mondok erre egy példát. Egy mai időutazó, mondjuk a mi lehetőségeinkkel felszerelkezve, visszamegy az ezerhétszázas évekbe, Korzika szigetére. Megkeresi a nyolc éves kis Napóleoné Bonapartét, ezt a kistermetű, vézna kölyköt, akinek a neve olasz és igen rosszul beszél franciául. Kicsalja a gyereket a tengerpartra és lelöki a szikláról, az meghal. Vagyis a

Napóleon név soha nem jelenik meg a történelemkönyvekben. De én meg azt mondom erre, van egy világszelet, egy a „sok világ” közül, a végtelen mennyiségű, n- számú világok között, ahol Napóleon mégis élt, megtette, amit megtett és bekerült a történelembe. Van vagy lehet még olyan világ is, ahol Napóleon elesett Egyiptomban, és legfeljebb a nagy részletes szakmunkákban fordul elő a neve azzal, hogy egy fiatal, nagyreményű tábornok volt a francia forradalom vége felé, akiből politikus lehetett volna, de sajnos meghalt... És van olyan világ is, ahol ezt a nevet senki sem ismeri, hiszen ilyen ember gyakorlatilag nem is létezett. Aki megölte a gyermek Napóleont, az már egy ilyen világba érkezik vissza, és ott rajta kívül senkinek sem mond semmit ez a név. Vagyis a múlt megváltoztatása csakugyan megváltoztatja a jelent, és képes mássá tenni egész világokat. Ezért mondom, hogy a „sok világ”-elmélet számos dolgot megmagyarázhat. És mivel már tudjuk - a fenti „A” és „B” utcás példa bizonyítja -, hogy a hétköznapi, normális életünk is a „sok világ” összekapcsolódásából áll, minden percben erre szolgáltat példákat, hát nem csoda, ha könnyen elhisszük létezését.

2.

Jurjah akkor érte el a falut, amikor a nap delelőn állt.

A vadász megtorpant, mielőtt kilépett az erdőből. Ez volt a szokása régóta. Amikor egyszer egy tábortűz melletti estén a nagyapja mesélt azokról a vad emberekről, akik délről jöttek... Mind egyforma ruhát viselt, és puskájuk is volt. Átkeltek a folyosókon és törtettek észak felé. Vagy húszan lehettek, a falujukba végül is tutajokon jöttek el. Ha nagyobb folyó állta útjukat, kivágtak harminc-negyven fát a parton, összekötözték őket és még kormányt is eszkábáltak, aztán nekivágtak a folyónak. Ahol kellett, eveztek is, meg volt valamilyen színes lap náluk, olyan, mintha száraz nyírfakéregre rajzoltak volna valamit. Az mutatta nekik az utat. Szóval nagyapa szerint idejöttek és megrohanták a falut. Száműzötteket kerestek, olyanokat, akiket messzi nyugatról küldtek ide rabságba, valahová messzire. De azok megszöktek, elmenekültek, valahol a tajgában bujkáltak... A puskások, az egyformaruhások, mind nagytermetű, marcona férfiak voltak, ismeretlen nyelven beszéltek - sokáig éltek itt a törzs nyakán, és erőszakoskodtak a nőkkel is.

Azóta Jurjah, hazafelé tartva, sohasem lépett ki csak úgy óvatlanul a fák közül. Amikor az erdő szélére ért, letette terhét, kézbe kapta íját, sokat látott vadászkése is övén lógott - keze ügyében. Lassan ment fától fáig, idegen őrszemet keresett a tekintete. Ha ilyent nem talált, alaposan megszemlélte a falut. A kunyhóknál semmi sem változott? Ugyanúgy van-e minden, mint amikor legutóbb elment? A kis folyó partján úgy lógnak-e kiterítve a foltozásra váró halászhálók? Mozognak-e a törzsbeliek, a barátai a kunyhók között? Hallatszik-e a kutyák ugatása, a karámokban a rénszarvasok bóklásznak-e nyugodtan? Mert ha idegenek vannak a faluban, ha azt megszállták erőszakos, puskás emberek, akkor más a hangulat. Akkor a kutyák gyakrabban szűkölnek, az emberek nem jönnek ki kunyhóikból, senki sem foglalkozik a hálókkal, a rénszarvasok is csak állnak és néznek. így hitte Jurjah, mert így mesélte a nagyapja, aki már

régen az Örök Erdőben, a mennyei istenek tajgájában űzi a vadat. Abban a világban, ahol a vadász nyílvesszeje sohasem véti el a zsákmányt, és ahol nincsenek hóviharok, ahol sohasem alszik ki a tűz.

A falu olyan volt, mint máskor. Mégis, Jurjah hosszú ideig szemlélte azt. Látta Elgaj, a fivére kunyhóját. És látta az öreg Mutort, amint leballagott a partra, komótosan leült a hálója mellé, görbe halcsontból készült tűvel varrta be a lyukakat. Akkor hát minden rendben van? Még egy pillantást vetett körbe, majd visszament a fák közé, felvette terhét, és határozott léptekkel indult a kunyhók irányába. Tudta, hogy ha sikerül, vált pár szót Aszimával, akit feleségnek szemelt ki. Ahhoz, hogy elvehesse, száz prémet kell majd adnia Aszima szüleinek. Az apja kevély, rátarti ember, megköveteli ezt. No, meg is fogja kapni. A bőrök száma elhagyta a nyolcvanat, és Jurjah tudta: most ugyan hazamegy, de két nap múlva ismét elhagyja a falut. A tajgában még sok állat szaladgál, és ő megszerzi a prémjüket. Hogy aztán utána a kunyhójába vihesse a szépséges Aszimát, aki most már nagyon hiányzott neki.

3.

- Mivel még nem ismerjük eléggé a hajó teljesítőképességét, ne menjünk azonnal a régmúltba - tanácsolta Alex. Adam elégedetten mosolygott:
- Én is éppen ezt akartam javasolni - nem vette észre, hogy egy kapitánynak nem javasolnia, hanem parancsolnia kell. És éppen ez volt benne a megnyerő. Alex is mosolygott:
- Még nem vagy olyan „igazi" kapitány, aki csak parancsolgatni tud. Hát ne is legyél olyan. Az a jó, ha egy ilyen úton azért a legénységnek is van némi beleszólása a dologba. A saját sorsunkba - míg Alex ezt mondta, Adam arra gondolt: nemrégen még másképpen vélekedett erről. Ám az a vészhelyzetekről szólt. Akkor csak egy parancs, egy döntés lehet - a kapitányé. Most viszont még csak beszélgetnek, és szó sincsen vészhelyzetről.
- Tehát nem az ősemberek vagy a mamutok, de nem is a dinoszauruszok világa következik - szögezte le Adam. - Nem megyünk vissza az előemberek közé, vagy pláne az ember előtti világba.
- Erre ráérünk majd később - Alex hangjában ott bujkált a reménység, hogy azért ezeket is ők láthatják majd először.

Volt ott egy harmadik társuk is: Wanda. A nő éppen felállt a vezérlőtől, diszkréten nyújtózott a sok ülés után, aztán megjegyezte:

- A sikerünk ellenére is eltart egy ideig, míg Brüsszelben döntés születik egy újabb időhajó építéséről. Vagy az amerikaiak, netán a kínaiak építik meg a következőt...? A lényeg az, hogy legalább egy-két évünk van arra, hogy bejárjuk a múltat, mielőtt konkurenciát kapunk. No, megyek úszni. Senki sem tart velem?

A két férfi szórakozottan a fejét rázta. Wanda elment. Alexet láthatóan elgondolkoztatta a dolog, mindjárt szóvá is tette:

Tényleg, mi lesz akkor, ha kettő vagy több időhajó indul el a múltba? Nem fordulhat elő, hogy valahol összeütköznek? Egyazon időcsatornába kerülnek bele?

- Minden csatornában egy irányba megy az idő. Vagy előre vagy hátra - emlékeztette Adam. De Alex csak legyintett:
- Az nem olyan biztos. Ezt még a mai tudásunk szintjén állítjuk, ami bizony rettentően alacsony ebben a témában.

Adam jobbnak látta, ha másra tereli a szót.

- Most az újabb „merülésről" kell döntenünk, Alex. Hová, melyik korba menjünk? Segíts dönteni. Ne feledd, ez nem a Mars, ami mellett ha merülünk, az ember előtti korba jutottunk vissza. Itt visszamehetünk száz vagy kétszáz vagy ezer évet, mindig látunk majd embereket és ők is látnak minket.

- Ne félj a beavatkozástól. Visszamegyünk, mert ez is része a történelemnek.

- Tessék? - Adam nem egészen értette a dolgot. De amikor Alex Sabo beszélni kezdett, már sejtette, hová fog kilyukadni.
- Hát persze! Valaha benne lesz a következő évszázadok történelemkönyveiben, mondjuk a 2300-as vagy a 2500-as években, hogy az emberek megoldották a múltba utazás fizikai és egyéb kérdéseit, és az első „időgép" 2079-ben készült el, amit azonnal ki is próbáltak.
- Ez a jövő számára lesz fontos, de visszafelé nem szerezhetnek róla tudomást az emberek. A középkoriak vagy a huszadik századi emberek nem fogják tudni, hogy az időutazás létrejött.

- Te csak ne féltsd a huszadik századiakat. Olvasd el a fantasztikus regényeiket, nézd meg a filmjeiket... Már olybá vették az időutazásokat, mintha valóságosak lennének. Tehát tudniok kellett, hogy egyszer a jövőben megtalálják a módját. És ha megvan a módszer és az eszköz, akkor mi tartaná vissza a jövőbeli embereket attól, hogy utazzanak az időben, hogy eljöjjenek a múltba, kalandozni, felfedezni, kutatni, kíváncsiskodni...? Tehát ha megjelenünk valahol, talán nem is fognak annyira csodálkozni.

Adam mosolygott, de kissé türelmetlenül:

- Meghozom a döntést, ahogyan az egy „igazi" kapitányhoz illik. Máris hívom a legénységet és indulunk.

A merülés ezúttal is olyan volt, mint első ízben. És ha azt hitték, az izgalom már nem szorítja a torkukat, nagyot

tévedtek. Hiszen gondolkodó emberek voltak, és értették a lehetséges veszély nagyságát. A kockázat pedig mindig elszorítja a torkokat, ahogyan élénkebb munkára készteti a szívet és az agyat.

Kilőtték a hírközlő bóját. Az elektronikus jelzőszerkezet ötven kilométerre lebegett az űrben, kicsiny fényponttá lett a radarképernyőn. Aztán kibocsátották a szondát, keressen időalagutat! Bonyolult algoritmusok határozták meg pályáját, egy idő után majdnem eltűnt a közelükből, mégis ott volt valahol. Hosszú percek teltek el, mire bejött egy pozitív jelzés. Addig vagy nem talált semmilyen „húrt", vagy nem olyant, amilyenre nekik most szükségük volt.

A hajótest megremegett. Nils gondolatban vállat vont. Sokszor már önmaga előtt is megjátszotta, hogy nem fél semmilyen veszélytől. Pedig ha belegondolt... Olyan folyamatok játékszerévé lettek, méghozzá a saját akaratukból, amelyről szinte semmit sem tudtak. Még Alex, az időfizikus sincsen tisztában mindennel, mi zajlik egy ilyen időalagútban, hát még ők, az utasok! A férfi ajkát keskenyre szorította, közben tette a dolgát.

Nina Tordi most nem gondolt Mirkóra, aki ilyen hamar elhidegült tőle. „Persze, mert csak addig kellettem neki, amíg érdekes volt a szex", futott át a nő fején. Wanda hűvös arcába nézett, aki nem figyelt másra, csak a saját képernyőjére. Másoknak sem könnyebb, bizonyosan, gondolta még Nina. Mirko Markov Adam gépétől kapta az adatsorokat, átfuttatta az ellenőrző programon. A hajó hajtóművei teljes erővel dolgoztak. Joanna árgus szemekkel figyelte a plazmahajtómű felfűtését, majd melegedését. A „kemence", ahogyan magában nevezte, máris elérte a három millió fokot.

Rob Garcia a kormányművet uralta, bár egyelőre nem volt dolga. Az időalagút, ha magába szippantja őket, úgyis eltűnik a mai világ látványa a képernyőről. És ki tudja, mi bukkan elő ismét? Adam még nem mondta meg nekik, mit fognak látni.

És a képernyők elsötétültek. A radaron sem látszott többé az őket vigyázó evilági szonda. Megszűnt az információáramlás, a *Hubbardot* ismeretlen erő vágta el addigi világától, környezetétől. A nagy képernyőn sem látták már a

Földet. Aztán a digitális számláló Adam képernyőjén veszett vágtába kezdett - hátrafelé.

Már előzőleg beállította az évszámot. A számlálón sebesen pörögtek a számok, az utolsókat, amelyek a napokat és a hónapokat mutatták, igazából nem is lehetett látni. Adam attól tartott, valami elromlott, és az időfolyam elragadja őket. Mert hiszen az alagutak- nak, vagy ahogyan Alex nevezi őket, a „húroknak" rengeteg olyan tulajdonsága lehet még, amelyekről fogalmuk sincsen. Mi van, ha soha többé nem ereszti el őket? Vagy elviszi őket messze a múltba - de nem a Földre, hanem a Nap közelében löki ki őket és azonnal elégnek? Vagy nem is a Naprendszerben, hanem egy teljesen ismeretlen világban, egy másik galaxisban, netán egy másik dimenzióban bukkannak ki? Ahonnan nincs visszatérés?

De az első kísérlet adott némi reményt. A Mars mellett is elmentek a múltba, „lemerültek", utána visszajövet mégis pontosan ugyanott bukkantak elő ismét. A marsi bázis radarképén nem volt távolságbeli különbség az eltűnésük előtt és visszatérésük után. Pontosan ugyanott lebegett akkor is a *Hubbard* az űrben... Talán most is így lesz?

Ám ha mégsem... Adam lelki szemei előtt más képek peregtek. Mint egy izgalmas folytatásos tévéfilm. A Világtévé 199-es csatornáján csak ilyenek mennek. Abban a filmben, ami róluk készülne, vagy az ő sorsukat mutatná be - a *Hubbard* egy másik világ- egyetemben bukkanna ki. Innen senki sem mehetne utána megkeresni, elvesznének örökre. De nem adnák fel. Öt férfi és három nő - ebből három család alakulna ki, akiknek sok nemzedéke nőne fel az űrhajóban. Amíg csak az üzemanyaguk engedné, vándorolnának a világok között, keresnének mindig egy-egy időcsatornát, alagutat, húrt, és arra törekednének, hogy visszajöhessenek a Földre... Ami talán a negyedik vagy ötödik nemzedéknek sok száz év múlva sikerülne? „Mindenesetre izgalmas film lenne belőle", tette hozzá gondolatban. Aztán máris elröppent az agyából minden egyéb, csak a számsorokra összpontosított.

Valami történt, érezték. De érdekes, hogy nem annyira a testükben, mint inkább valahol a tudatukban. *Valami* azt sugallta nekik, hogy figyelik őket, hogy valamilyen tudatos lény

is van a közelben. Amikor később beszéltek erről, a nők mind, a férfiak közül viszont egyedül csak Adam jelezte: érzett valami ilyesmit. Olyan megfoghatatlan, homályos volt a dolog. Mintha lett volna valaki, nem a térben, hanem a tudatukban. Ott mocorgott, egyszerre volt jóakaratú, de hűvösen kíváncsi is. Valaki, aki nyugtázta próbálkozásaikat, ám ha kudarcot vallanak, nem siet a segítségükre. Még akkor sem, ha odavesznek...?

Nem vesztek oda. A hajó képzelt vagy valós mozgása lefékeződött. Megint mintha himbálódzott volna - pedig a műszerek nem mutattak ki keresztirányú ingómozgást. A hosszabbik tengely irányában sem mozdult a hajó. Mégis mindnyájan úgy érezték, mintha pár pillanatig egy tenger partján, vagy móló mellett ringott volna a vízijármű. A képernyő kivilágosodott és az utasok fellélegeztek...

A Földet látták. Ugyanolyan volt, mint máskor. Hogy mégis a múltban vannak, azt a radarképernyőről tudhatták meg - *nem* látták a helyzetjelző szondájuk kicsiny fényfoltját. Igen, ebben az időben nem lehet itt velük a szonda, hisz az nem utazott el az időben.

- Lineáris hajtóműveket bekapcsolni - szólt Adam magabiztos hangon. - Irány a Föld!

- Megmondanád, *mikor vagyunk?* - kérdezte Nils. Olyan természetesen hangzott ajkáról a kérdés, mintha az lett volna a mondat értelme: „Hol vagyunk”? És bizony valahol ez ugyanazt jelentette. Régen az emberek a térben utaztak, ma a térben is, az időben is. Vagy csak az időben, mint most ők.
- Kétezertizenegy október negyedikén vagyunk. Ausztráliában most éjszaka van, odamegyünk.

Csak Alex Sabo arcán látott valamit, de még az időfizikus sem tudta pontosan, mi történt akkor. Csak az időpont volt neki ismerős.

- Egyszer mintha hallottam volna ezt a dátumot... Mi is történt akkor?

- Majd meglátjátok. Ha csakugyan működik az időutazás, most megtudjuk - felelte titokzatoskodva a kapitány. Viszont a mosoly az arcán nem sok jót jósolt.

- Aligha egy népünnepélyre vagyunk hivatalosak - mormolta

Joanna. Közben látta, hogy a plazmahajtómű hőmérséklete szépen csökken. Még vagy negyedóra és egymillió fok alá esnek az értékek. Ugyanakkor a három lineáris hajtómű, az „evilági motorok”, ahogyan Nils nevezte, Garcia intézkedéseit követően máris indultak. A hajó is elmozdult, egyre gyorsuló pályán robogott a Föld felé.

- Mi lesz? - kérdezte Mirko. Az automata vette át a hajó vezérlését, így az egész legénységnek lett ideje az úticéllal foglalkozni. Adam, úgy is, mint a hajó történésze, először valami másról beszélt. Olyan kérdésre adott választ, amit nem a jelenlévők tettek fel, hanem évekkel korábban egy történész bizottság egy európai fórumon.
- „Ha lesz időutazás, lesz végre igazi történelemoktatás” - mondta valaki évekkel ezelőtt egy szakmai fórumon. Amivel arra célzott, hogy a mai tanárok, professzorok, szakírók a régebbi idők történelmét csak források alapján taníthatják, értelmezhetik. De a források egyre megbízhatatlanabbak, ahogyan megyünk hátrafelé az időben, ráadásul mind kevesebb van bennük, minél régebbi események okait kutatjuk. Könnyen lehet, hogy szinte az egész történelem, amit ismerni vélünk, amit tanítunk, amiről szakmunkák százezrei születtek eddig is - nem olyan, amilyennek hisszük. Lehet, nem azok a szándékok mozgatták a régi embereket, mint amelyekre mi most utólag gyanakszunk, vagy amit félrevezető, hamis korabeli információk alapján leírtunk és tanítunk. Lehet, apróságok irányították a nagy eseményeket, vagy fordítva. Lehet, nem is úgy történt, ahogyan ma sejtjük, hanem egészen másképpen. Dicsőségről szónokoló hadvezérek vesztes csatákat tettek győzedelmessé szóban - aztán csak az a forrás maradt fenn, amely ezt hirdette -, miközben a valóságban az a hadvezér elvesztette a csatát. Mi okozta egész birodalmak bukását? Mi vagy ki volt az oka egyik vagy másik eseménynek, folyamatnak? Távolról, nagy időtávból már nehéz vagy éppen lehetetlen ezt átlátni. Mi mégis szeretnénk tudni. Ha tehát lesz időutazás - mondta valaki a huszonegyedik században akkor elsődleges tudományos feladat lesz visszamenni és megtudni, pontosan mi és hogyan zajlott le.

- Csak egy kis bökkenő van - mondta Garcia a homlokát ráncolva. Az alacsony, máskor általában mosolygós férfi most egy csöppet sem volt nevetős kedvében. - Azért jó lenne, ha ezután előre tudnánk, melyik évbe megyünk vissza. Nehogy valamelyikünk *megduplázódjon!*

Alex azonnal tudta, miről van szó. Ám Adam arca csak valamivel később derült fel, és azonnal számolni kezdett. Nina és Nils nem nagyon értették a dolgot:

- Micsoda? Duplázódás?
- Klónozásról beszélsz, vagy mi a fenéről?

Alex csillapította a kedélyeket:

- Igaza lehet Robnak, de nyugodjatok meg. 2079-ből indultunk, köztünk a legidősebb pedig, aki nem más, mint a kapitány, csak harminckét éves. Duplázódásról tehát szó sem lehet.

Akkor már a többiek is felfogták. Mirko összecsapta a két kezét:

- Hogy az a...! Erre nem is gondoltam. Nem mehetünk vissza olyan időbe, amelyben valamelyikünk már élt, mondjuk gyermekként?
- Legalábbis nem a Földön... azt hiszem - felelte Alex eléggé bizonytalanul. Wanda a fejét ingatta:
- Akkor itt egy újabb csapda van. Ha visszamennénk mondjuk kétezer-negyvenkilencbe, amikor én születtem, még nem lenne baj. De kétezer-ötvenegyben, amikor mondjuk másfél éves voltam... akkor mi történne?
- Egy időben két példányban léteznél a Földön. Egy másfél éves kislányként és mai valódban - vágta rá Nils, de látszott az arcán, hogy ez nem tetszik neki. Garcia elkezdett fantáziálni:

- Ez semmi, a gyerek és a felnőtt nem keresztezik egymás útjait... De ha Wanda meg akarja látogatni a szüleit? Az anyja meg az apja talán még annyi idősek sem voltak akkor, mint ő most. Egy este hazamegy és mit lát? Ott van *ő maga,* éppen fürdetik, meg a szülei, akik persze rá sem ismernek. Mert hát honnan is jutna eszükbe, hogy meglátogatta őket a saját lányuk - huszonnyolc évvel későbbről...?

- Szerintem nem is lehetséges, hogy egy időben létezzen ugyanaz az ember, két testben - hajtogatta Nina Tordi makacsul. Nils persze, az örök tréfacsináló, már másról fantáziáit:

- Egy egész csapatot lehet csinálni ugyanabból az emberből. Itthagyjuk most Wandát, visszamegyünk a jövőbe, aztán megint eljövünk, megkeressük a tavalyelőtti Wandát, már ketten lesznek. Aztán elmegyünk egy évvel korábbra, azt a Wandát is elhozzuk...

Alex számára nagyon sántított ez az elmélet, de nem foglalkozott vele. Adam nevetve felemelte a kezét.

- Egyelőre nem fenyegeti ez a veszély egyikünket sem. Mindenesetre alighanem megfontolandó lesz a kutatók számára... Egyelőre jobb, ha nem megyünk vissza olyan korba, amelyben mi már léteztünk, így biztosan nem lesz probléma.

A többiek is elcsendesedtek. Csak Garcia vonogatta a vállát:

- Ha már sok időhajó fogja járni az űrt, a dolgok alaposan összekeverednek majd. Nem irigylem azokat, akiknek ezt valami módon szabályozniok kell majd.

Alex egyetértően bólogatott. Közben a Föld egyre csak nőtt a szemük előtt.

- Mi van, ha észrevesznek minket a... szóval a mostani emberek? Csillagászok, katonai megfigyelők, műholdak és egyebek? - kérdezte Wanda.

Áttanulmányoztam a korabeli eseménynaplókat - mondta Adam. - Az eseményt megelőző tizenkét órában gyakorlatilag senki sem vett észre semmit.

- Mert akkor nem jártunk itt - feleselt Nina. Ez a lehetőség elgondolkoztatta a kapitányt, aki segélykérő pillantást vetett Alexre. Az időfizikus a fejét ingatta:
- Úgy tűnik, mindkettőtöknek igaza van. Kétezer-tizenegy október 4-én az eddigi feljegyzések szerint senki sem vett észre semmi gyanúsat a közeli kozmoszban, sem Ausztrália közelében. De mi van, ha most mégis észrevesznek minket, és akkor megváltozik minden?

- A „sok világból” egy másikba kerülünk hirtelen? Mi is, és az egész jövő is?

- Könnyen lehet. Még az is, hogy ha meglátnak minket egy esemény helyszíne közelében, akkor attól kezdve minket tartanak majd az esemény okának!

Adam ezen eltöprenghetett, de már nem akart változtatni a tervein. Hát csak annyit mondott:

- Éjszaka érkezünk, az Antarktisz felől. Ott volt a leggyengébb a kozmoszfigyelő, meteoritelhárító optikai rendszer azokban az években. Senki sem vett észre semmit, remélem, most is így lesz.

Alex kételkedve ingatta a fejét.

4.

Ivina felvette a telefont és beleszólt:

- Ivina Nandar-Melangon vagyok.

A vonal másik végén bejött a már ismert csönd. Az a kínos pillanat, amikor a másik kapcsol és felfogja, kivel kéne beszélnie. A legtöbben ilyenkor szeretnének valahol máshol lenni. Érezte Ivina most is, hogy a másik az agyában azonnal ürügyeket keres, hogy letehesse a telefont, hogy megszakítsa a beszélgetést, még mielőtt bármit is mondania kellene. Hát ezt megelőzendő, máris folytatta:

- Most nem a halott férjemről van szó, asszonyom. Nem az özvegyi nyugdíjról vagy bármilyen kárpótlásról. Az ilyesmiről az ügyvédem tárgyal. Nekem most csak egy információra van szükségem egy mai, nagyon is élő űrhajósról. Az illető... hogy is mondjam csak... közeli ismerősöm. Nemrégen indult az űrbe a *Hubbard* fedélzetén, talán ön is látta az erről szóló hírt az Űrhíradóban.

A másik megkönnyebbülve:

- Nagyon szívesen, asszonyom, mondja kérem az űrhajós nevét.

- Adam Narbon kapitány.

Kis, zavart csönd jött ilyenkor, szintén már nem először. Az utóbbi két hétben legalább negyedszer. Ahányszor Ivina erőt gyűjtött egy újabb kör lefutására, a végén mindig ezzel találkozott.

- A képernyőn látom az... az illető adatait. De azt is ideírták, asszonyom, hogy mivel kísérleti-kutató repülésben vesz részt, az Unió tudományos tanácsának tiltása értelmében nem közölhetünk részleteket az útjáról. Mellesleg nem is tehetném, mert ilyen részletek itt nem is szerepelnek.
- De én csak azt szeretném tudni, mikor jön vissza a Földre!
- Sajnálom, asszonyom, erre a kérdésre sem felelhetek. A *Hubbard* visszatéréséről nincs információ. Értse meg, kérem, az a hajó nem egy szokványos Föld-Mars-Föld útra ment, nem rakományt vitt valahonnan valahová, és nem számítható ki a

visszatérés időpontja, sem az, hová és melyik dokkba fog beállni. Nem segíthetek, asszonyom.

Ivina valamit mormogott, hogy köszöni, és letette. Azonnal tudta, hogy nem telik bele három nap és újra körbetelefonálja azokat az embereket és hivatalokat, akiket éppen a szerencsétlenül járt férje idején ismert meg. Mindegyikben lehetnek elrejtett információmorzsák, amiket kellő szorgalommal kiszedhet magának. De a legjobban az fájt, hogy igazából maga is tudta: igazuk van, nem a *Hubbard* az első kutatóhajó, amelynek első útját titokban tartják. Érthető is, hiszen ha kudarcot szenved, legalább nem „reklámozzák" túlságosan a dolgot, ezzel is szaporítva a bajt. Azzal is tisztában volt az asszony, hogy akikkel beszél, csakugyan az igazat mondják. Az ő készülékeiken semmilyen valós adat nem jelenhet meg, ha beütik a keresőbe a hajó vagy bármelyik űrhajósa nevét. Mindent letiltottak, embargó alá vontak - egy ideig. A tilalmat valószínűleg akkor oldják fel, ha a hajó visszatér.

Ha visszatér...

Ivina kiment a teraszra. Előtte terült el a tenger. Meleg volt itt, a pálmák csak lusta kis szélben bólogattak. Olyan barátságos és szép volt minden. Gyönyörködött benne, mert nem lehetett nem gyönyörködni - ugyanakkor azért fájt a szíve, hogy Adam most nincs itt, és nem láthatja mindezt. Különösen a pálmákat...

5.

Adam látta a pálmákat.

Pedig sötét éjszaka volt, még az. De a tengerparton a pálmák felmeredtek a homokdombokon. Valahol a távolban mögötte volt egy kisváros is, csak az égre vetülő fények jelezték. A sötétség áthatolhatatlannak tetszett, mindent elöntött, befedett.

Adam ellenőrizte a földrajzi koordinátákat. Pontosan ott voltak, ahol lenniök kellett. Az időhajó a tenger fölött lebegett, mind közelebb a parthoz, de tőle pársz áz méterre megtorpant. Óriási volt, különösen így, hogy megjelentek mellette a földi tárgyak. A homokdűnék, a pálmák, egy kisebb öböl. A hajtóművek az alapjáratot meghaladó, éppen csak két százalékos teljesítménnyel dolgoztak. Ez hangtalan volt.

A sötétség befonta őket is. A hajó külseje semmilyen fényt nem árasztott. A Hold valahol a Föld másik oldalán járt. A tenger szuroknak látszott, még tompán sem csillant. A csillagok ugyan fénylettek, de amúgy más fényt nem láthattak, akik erre jártak. A szél a közepesnél kisebb hullámokat keltett.

- Ideális partraszállási alkalom - suttogta Alex. Igaz, a vezérlőben voltak, tehát még ha kiabál, a parton akkor sem hallják meg. De nem is volt ott senki. Két képernyő mutatta, ha a parton a homoknál és víznél melegebb, mozgó testek jelennének meg - állatok vagy emberek, netán forró motorral közlekedő autók, vagy bármi más. De a part fekete volt és mozdulatlan.

Aminthogy a víz is. A másik radarral éppen a tengert kémlelték. Ez már előre jelezte azt is, ha a víz alatt közeledik valamilyen objektum.

- Biztos, hogy nem láttak meg minket? - kérdezte Wanda aggódva.
- Biztos - felelte Adam szilárd hangon. - Éjszaka van, és az utolsó ezer kilométeren közvetlenül a tenger fölött suhantunk, míg elértük a partot. Egyetlen radar sem szúrhatott ki minket. Nem tudják még a műholdak sem, hogy itt vagyunk.

Alex a fejét ingatta, de alighanem más okból. Végül ki is mondta:

- Nem tudom, helyes-e, ha beleavatkozunk egy régi eseménybe.

- Nem vagyok benne biztos én sem. De ha már megvannak az eszközeink, miért ne alakíthatnánk egy kicsit a történelmen? Gondolj csak bele, az úgynevezett Gillen-öböli incidens mennyi halált és szenvedést hozott az emberiségnek. A terroristák itt robbantották fel az első atombombát. Az iszlám öngyilkos merénylők szervezete előbb szerzett egy kimustrált, régi Diesel-motoros tengeralattjárót, meg a nukleáris feketepiacon vásároltak egy úgynevezett „piszkos" bombát, ami nem annyira rombol, mint inkább radioaktív szennyezést visz a környezetbe, és százezrek halálát okozza...
- Aminthogy okozta is abban az ausztrál kisvárosban - Alex a képernyőn is sejthető városka felé mutatott, a dombokon túlra -, idehozták a bombát, partra szálltak, egy farmertől szereztek egy terepjárót, rárakták a bombát, és ketten behajtottak a városka közepébe, ahol felrobbantották. Nagyvárosban sok a rendőr, figyelnek mindenre, de itt senki sem volt felkészülve arra, hogy iszlám terroristák jelennek meg, ráadásul egy nukleáris fegyverrel a kezükben!
- De azt is tudod, mi történt később, igaz? - vette át a szót Adam, és most már nem kevés indulat is volt benne. - Ez a példa úgy fellelkesítette az iszlám terrorista mozgalmakat, hogy négy éven belül még három másik hasonló robbantás történt! Minden nagyváros összes bejáratánál radioaktív érzékelő kapukat kellett felállítani, ugyanazt minden kikötőben és repülőtéren és vasúti pályaudvaron. Hogy mindenki folyamatos rettegésben élt, mert köztudott volt, hogy sok ilyen nukleáris fegyver van valahol a feketepiacon!

Egy kis csönd lett, és akkor mindnyájan meghallották azt a jellegzetes cirpelő hangot, amit az egyik radarkészülék bocsátott ki. Adam az órára nézett. Helyi idő szerint éjjel egy óra huszonöt volt. Mivel annak idején foglalkozott ezzel az esettel, jól emlékezett az időpontokra is. A műholdak későbbi összegzése szerint a tengeralattjáró nulla óra harmincnégy

perckor bukkant ki a felszínre az öbölben. Senki sem látta, amikor az emberek gumicsónakba szálltak...

- Az idő sürget - mondta kiszáradt torokkal.
- Mi arra szerződtünk, hogy kockára tesszük az életünket a tudományért - közölte váratlanul Rob Garcia. - De ez itt most valami más! Vállaltuk, hogy egy prototípus űrhajóval ismeretlen múlt-mélységekbe „merülünk”... Ám arról nem volt szó, hogy visszajövünk a múltba, és a saját életünket kockáztatva beavatkozunk az emberiség történetébe!
- Ez is tudományos aktus - mondta váratlanul Alex. A kapitány már szóra nyitotta a száját, de most meglepődve becsukta. Nocsak, hát éppen Alex áll ki az ötlete mellett? Mintegy megvédelmezi őt? Erre különben a többiek is felkapták a fejüket.

A radar tovább jelzett, a cirpelő hang felerősödött.

- Az előbb még egyáltalán nem voltál benne biztos, helyes- e beavatkozni a régi eseményekbe - mondta Wanda szemrehányóan Alexnek. Az időfizikus nem nézett a nőre, és nem is csak neki válaszolt:
- De közben gondolkoztam a dolgon, és rájöttem, hogy lehet, sőt kell is. Mikor lesz ehhez fogható esemény és lehetőség? Visszajöttünk, itt vagyunk, és tudjuk, milyen végzetes következményekkel jár majd, ha ezek a gazemberek felrobbantják azt a bombát. Itt Ausztrália szélén csak pár ezer ember hal meg, de a példa terjedni kezd. Tudjátok, mi volt 2013-ban, meg 14-ben és 16-ban? Az iszlám terroristák összesen hat „piszkos bombát” robbantottak fel, egyet közülük Washingtonban, kettőt Európában, egyet Kairóban és egyet Thaiföldön... Most legalább százezer ember életét menthetjük meg, ha lecsapunk!

Adam tudta már, mit fog tenni. A maga vezérlőpultján meg is tette a szükséges intézkedéseket, nem szólt róla a többieknek. A kapitányi kód, ez a háromjegyű szám olyan funkciókat bocsátott a rendelkezésére, amelyekről a többiek nem is tudtak. Ez csak a kapitány hatalmát növelte anélkül, hogy végrehajtásukhoz, felhasználásukhoz bárkit is be kellett volna avatnia. A konstruktőrök egy titkos találkozón közölték

vele a részleteket, akkor kapta a kódot is. Ami sehol sem szerepelt leírva, ábrázolva. Csak az ő agyában fészkelt.

- De ez ostobaság! - dörrent Garcia. Az alacsony férfi felállt székéről és körbenézett. Mindenki tekintetébe, agyába be akart hatolni. Az igazáért küzdött, miközben nagyon jól érezte, hogy fogy az idő, hogy itt perceken múlik minden. És milyen sok...! - Hát nem értitek, hogy mi most történelmet csinálunk? Ha nem építik meg az időhajót, soha nem kerülünk ilyen döntési helyzetbe. De megépült a hajó, ránk bízták, eljöttünk a múltba és... és most mit csinálunk? Felforgatjuk azt, ami egyszer már megtörtént. Fogjátok már fel! Ha most beavatkozunk és megváltoztatjuk, akkor ezzel szabad kezet kap minden következő időhajó legénysége. Vissza-visszajárnak majd a múltba, és arra hivatkozva, hogy életeket mentenek, itt is, ott is „belejavítanak" az eseményekbe! A történelembe!
- Azért a „történelem" nem egy szentség, amihez nem szabad hozzányúlni. Ahogyan a múltban élők cselekedtek, belenyúltak, tettek ezt és azt, úgy nekünk is jogunk van tenni egyet és mást - vitázott vele Nils. Garcia közbevágta volna, hogy „azok nem ismerték a jövőt!" - de nem jött ki szó a száján. Úgy meglepődött. Nils közbevetésére nem számított, azt hitte, ebben a vitában a „jegesmedve" is mellette áll. Hát egy pillanatig döbbenten bámult rá. Ezt a csöndet használta ki Alex:

- Nagyszerű tudományos felfedezésre nyílik alkalom, hölgyek, urak! Ha most beavatkozunk és elintézzük a terroristákat, később pedig visszamegyünk 2079-be és azt látjuk a történelemkönyvekben, hogy nem történt meg ez a terrortámadás, meg talán a többi sem, akkor bebizonyítjuk a „sok világ-elmélet" igaz voltát. Vagyis olyan világban élünk, amelynek minden pontján, minden másodpercében másfelé terelhetőek az események, és ezzel mindig egy-egy újabb világ veszi kezdetét.

- És mi lesz a történelemmel? - jajdult fel Garcia. Egyre inkább azt látta, hogy egyedül maradt. Ez is fájt, de nem jobban, mint maga a tény, hogy talán nem lesz igaza? Hogy nem adnak neki igazat a társai, mert... De most nem volt ideje

végiggondolni a dolgot. Csak a kétségbeesés beszélt belőle, amikor sebesen vetette ki magából a szavakat: - Hát nem értitek? Ha mi most precedenst teremtünk ezzel a beavatkozással, később már semmi és senki nem állhatja útját a hasonló változásoknak. Mindenki, akinek csak lehetősége lesz visszajönni a következő időhajókkal, hozza az agyában a maga dédelgetett kis ötletét. Az egyiknek Napóleon nem tetszik, a másiknak Nagy Sándor, a harmadik már az iskolában sem értett egyet Platón filozófiájával, visszamegy hát két és fél ezer évet, hogy végezzen a filozófussal, mielőtt azzá lesz, aki... Jönnek majd a latin-amerikai időutazók, akiknek máig fáj, hogy Kolumbusz és utódai kiirtották az indiánokat, hát most majd tesznek róla, hogy se Pizzaro, se Cortez és a többiek ne érjenek célt, sohase jussanak el Amerikába. Eljön majd a nagy orosz álmokat kergető huszonegyedik századi időutazó, akinek II. Sándor cár volt a példaképe, hát tesz róla, hogy a merénylők ne végezhessenek vele, hadd uralkodjon még vagy huszonöt évig, amivel persze felforgatja az orosz történelmet. De a többiek sem lesznek különbek! Jön majd Lincoln elnök nagy barátja, tesz róla, hogy az elnök azon a bizonyos estén ne jusson el a színházba, ahol a merénylő vár rá... Jönnek majd a spanyolok, akiknek ükapjuk az 1930-as években a polgárháború idején veszett oda, hát most csavarnak egyet a történelmen, és nem azok győznek, akik győztek, hanem azok győznek, akik veszítettek, ezzel átírják egész Európa történelmét... Nem születnek meg a nagy zsarnokok, nem alakulnak ki az ismert nagy birodalmak, legfeljebb másmilyenek, máskor, máshol... Julius Caesart nem ölik meg Brutusék, hanem Caesar és Kleopátra elindulnak Keletre és létrehoznak egy hatalmas birodalmat, ami megint csak megváltoztatja három földrész történelmét... Nem ott és akkor fedezik fel a puskaport, a papírt, a kereket, a távcsövet, a szövőgépet, a gőzmozdonyt... Nem európai és arab kereskedők hurcolják el Afrikából a feketéket rabszolgának, hanem fekete nagyhatalmak rabolnak el százezreket a fehérek országaiból, de még Amerikából is - Afrikába... Hát mi lesz itt? Egy gigantikus káosz!

Adam fél szemmel a radart figyelte. Már látta, mi történik. A készülék nagyobb fémtest közeledését jelezte - a víz alól. Az egyik műszert átváltotta infrára, így látta, hogy a fémtest hőmérséklete nagyobb a környező tenger vízénél. Egy másikkal röntgensugarakat bocsátott a víz alá. Mire a tengeralattjáró felmerült, már mindnyájan jól láthatták a járművet. Akárha nappal lenne, olyan világos volt minden. A torony felnyílott, feketeruhás férfiak jöttek ki belőle, két csomagot hoztak, szétterítették. Gumicsónakok voltak, hamar felfúvódtak.

Garcia Alexre nézett, és látva az időfizikus arcát, már tudta: veszített. És ugyanazt látta a többiek arcán is. Az a tengeralattjáró, a fedélzetén céltudatosan nyüzsgő férfiakkal VESZÉLYT sugallt. Sőt, talán HALÁLT. Biztosan azt. Tudták már, hogy ezek képesek rá, ha egyszer megtették, megteszik másodszor is. Alex halkan mondta Garciának:

- Látod őket...? Éppen a történelem az, amelyik most minket segít. Hiszen egyszer megtörtént már, hogy ezek megöltek mindenkit. Vagyis képesek rá. Ezek gyilkosok, *már tudjuk.*

Garcia lehorgasztotta a fejét. Rajta kívül mindenki a nagy képernyőt figyelte. Adam keze egy gombon. *A Hubbard* külső burka megnyílott valahol a hatalmas hajótest alján, tágas zsilipkamrában működésbe lépett egy szerkezet. Az űrhajó a tengeralattjáró fölött lebegett. Amazok ott lent nem vehették észre a nagy testet, pedig az letakarta az ég csillagainak egy részét. Meg őket is egy esetleg arra repülő kémműhold elől.

A kis bomba - nem volt nagyobb egy aktatáskánál - máris elindult lefelé. A gravitáció húzta a mélybe, majd a tengerbe esett. Adam tudta csak, melyik volt ez a pillanat, neki műszer jelezte. Akkor behunyta a szemét. A többieket nem figyelmeztette. Az a fehérkékes villanás vakító volt. Hát nem is látták, amit egy pillanattal később Adam szemlélhetett. A bomba többszázezer voltos elektromos feszültséget bocsátott a vízbe. A tenger ezt azonnal átadta a fémhajó testének. Az emberekkel - akik éppen a gumicsónakot fújták a fedélzeten, meg a bombát hozták ki egy tartóban - azonnal végzett az áram. Kékes villámok cikáztak a tengerben, körülvették a hajót. Volt ott még egy erő, amivel Adam sem volt tisztában. Ez lerobbantotta a hajó tornyát, és a víz akadálytalanul ömlött a

hajótestbe. Onnan már senki nem menekülhetett élve. A röntgensugarak hozta képen még látták, ahogy a szerkezet merülni kezd, a fedélzetről a halottakat lemosták a hullámok. Mindent betöltött a kékes fény. A bomba még majdnem egy teljes percig árasztotta magából a gyilkos áramot, aztán maga is felrobbant a víz alatt.

A közeli városkában senki sem hallott semmit. A halottakkal végeznek majd a cápák, a halak. A kis tengeralattjáró az iszapba süllyed, a nukleáris bomba szintén. Adam kiszáradó szájjal jegyezte meg:

- A *Hubbard* számítógépes emlékezete mindent feljegyzett. Azt is, hol süllyedt el a bomba. Majd 2079-ben érte jönnek a mieink és szép csöndben kiszedik innen. Indulás!

A társai mintha álomból ébredtek volna. Wanda a fejét csóválta némán. Mirko csodálattal tekintett Adamre. Látszott, nagyon tetszett neki az akció, és egy pillanatra sem gondolt a halottakra. Nina sápadtan ült a pultja előtt. Joanna meg már a plazmahajtóműre koncentrált. Ha Adam utasítást ad, hogy visszamennek a jövőbe, akkor szükség lesz rá.

Nils átható pillantást vetett Rob Gardára. Most még hallgatott, de mindketten tudták, hogy köztük nem egy éles vita zajlik majd a következő napokban. Alex Sabo lehajtott fejjel ült, magába mélyedt. Mint aki már arra készül, hogy majd visszatérésük után a szakemberekkel folytat nagy vitákat. Talán éppen érveket gyűjtött.

Adam nem gondolt ilyesmire. Ő biztos volt az igazában. Tudta, hogy ha Markov lenne itt vagy bárki más az Európai Unióból, az is hasonlóan döntött volna. Bár lehet, eleve nem ide jöttek volna. Adam maga határozta el, hogy erre az évre, erre a hónapra, erre a napra jönnek ide, ezzel már eldöntötte a feladatot is. Lehet, egyszer majd valahol egy bíróság elé kerül, amely szemére hányja, hogy előre megfontolt szándékkal végzett ki talán tíz vagy tizenöt embert? Sohasem fog kiderülni, hányan voltak a tengeralattjáróban, de talán nem is ez számít. A mérleg egyszerű volt. Vagy tizenöt terrorista hal meg, vagy százezer ember - szörnyű kínok között, radioaktív sugárzás miatt. Bár az élet nem matematika, a történelem meg főleg nem az - villant az eszébe.

Kicsit csodálkozott önmagán. Régebben nem volt ilyen kemény. A kapitányi poszt tenné...? Mióta rábízták a hajót és a másik hét ember életét, azóta valahol belül a lelkében páncélréteg nőtt? Talán nem is baj. „Ha kapitány az ember, így kell viselkednie”, magyarázta magának.

Az időhajó elindult.

6.

- Mikor lesz kész?
- Akkor lesz kész, amikor kész lesz! Te rettenetes zaklató!
- Nekem egy dátum kell, DeVito!
- Én meg egy számot mondok neked, Markov! Kilencvenhat!
- Nem érdekel a százalék! A mögött nincs dátum!
- Van, csak te nem látod, vaksi menedzser!
- Hány nap vagy hány hét, te nyomorult? Erre felelj!
- Megmondtam már! Akkor lesz kész, amikor kész lesz!... És utána még próbajáratokat is tervezek.
- Ha te nem mondasz dátumot, mondok én!
- Na, mondjad, ha már annyira akarod! De ne feledd, nem csak én hallom, hanem a 4-es dokk egész legénysége!
- Hát hallják ők is! Az uniós bizottság döntött: a mentőhajó legkésőbb szeptember 10-ig legyen készen!
- Menetkészen?
- DeVito, ne forgasd ki a szavaimat!
- Haha, a nagy menedzser még azt sem tudja, mit jelent ez a szó...!
- De tudom, jól tudom, te nyomorult űrpallér! Igen, szeptember 10-én nulla óra nulla perckor a hajó legyen túl a próbajáratokon, a műszaki átadáson, az összes navigációs és meghajtó és biztonsági berendezés levizsgáztatásán és kipróbálásán kozmikus körülmények között! Értve vagyok?
- Értve vagy, értve vagy, Markov! Ha csak ennyit akartál mondani...
- Ennyit akartam tudomásodra hozni, DeVito!
- ...akkor már mehetsz is! Ott a zsilip, amely távozásra szolgál! Már alig várja, hogy belelépjél, Markov.

7.

- Egyelőre nem megyünk vissza a jövőbe - mondta Adam.

A többiek rápillantottak. Most csak Alex, Nina és Nils ültek a kis társalgóban. A többiek aludtak vagy ügyeletesek voltak a vezérlőben. A hajó valahol az űrben ringott, távol a Földtől. Voltaképpen vagy félmillió kilométerrel az Antarktisz fölött lebegett. A Hold pályáján kívül. A Holdén, amely ebben az időben, 2011 őszén még mindig lakatlan volt.

- Sejtem, mire gondoltál - így Alex. - Innen startolva még hátrébb megyünk az időben? Még messzebbre a múltba?
- Hát nem azért jöttünk? - kérdezett vissza a kapitány. Alex a fejét ingatta. Nils még az előző események hatása alatt állt, a vita, amelyet Garcia kezdett el, még ott zsongott az agyában. De nem akarta újra kezdeni, most nem. Nils arcán látszott, ő is erre gondol. Nina Tordi viszont nem tudta megállni:

- Azelőtt nem jöttem volna, hogy nyugodtan végignézzem, sőt hagyom, hogy a szemem láttára végezzenek ki embereket.

- Ez vád volt? - kérdezte Adam minden harag nélkül. Szinte mint kívülálló. Olyan nyugodtan, sőt szelíden, hogy ha Ninában volt is valamiféle lázadás a kapitány tette ellen, most az is elcsitult:

- Nem. Tulajdonképpen nem. Az eszemmel tudom, hogy igazad volt, Adam. Hogy azt kellett tenned. Csak... Nézni volt szörnyű.

- Főleg az volt rossz - csatlakozott váratlanul Nils, a „jegesmedve” is hófehér szakállával -, hogy mi előre tudtuk, végük lesz. Ők meg nem tudták. Az ember ilyenkor olyannak érzi magát, mint... mint...

- Egy isten. Mondd ki bátran - segített Alex. Adam összerázkódott. Isten? Soha nem akart az lenni. És bár a hajó kapitánya „Isten után az első” - mint mondották a régi Európában, és nem csak ott -, azért ilyen babérokra nem pályázott.

- No, ne túlozzunk. Aki terroristának áll, minden percben készülhet a halálra. És általában hamar meg is ölik. Tudhatják tehát, mi vár rájuk, legfeljebb a pillanatot nem sejtették.

Mellesleg nem sokkal később - a másik történelem eseménytárában megtaláljátok az adatokat - őket is levadászták egytől egyig.

Nina továbbra is az események hatása alatt állt. Talán mint pszichológus is végiggondolta a dolgot? Az alacsony, erős testalkatú nő felállt. Csak bocsánatkérően intett: ő most elmegy. Senki sem tartotta vissza. Nina elment a kabinjába és lefeküdt, ruhástól az ágyra. Belehallgatott a hajó csöndjébe. És talán a saját leikébe is.

Két szinttel alább Joanna Montini kabinjában fojtott szavak hangzottak el. Vagy inkább suttogások voltak. Amit néha ruhadarabok jellegzetes surrogása szakított félbe. Kéjes feszültség vibrált a hangokban:

- Vedd már le...

- Segíts lehúzni.

Joanna nem hitte volna még egy órával ezelőtt sem, hogy ilyen könnyű lesz elfelejteni a kapitányt. Adam úgysem volt, nem is lesz az övé. Nem lehet. Hát akkor miért ne állna szóba mással? És ki hitte volna, hogy az a férfi éppen Rob lesz?

Garcia a sötétben ledobta utolsó ruhadarabját is. Nemrégen úszott egyet a medencében, dühösen csapkodta a vizet, még mindig az a vita járt az eszében, ott az ausztráliai öböl fölött... Mindent felejteni akart. És amikor a szintén ott úszkáló Joanna szemében megpillantotta a vágyat, már nem habozott. Ez is segít majd elfelejteni a vízen cikázó halálos villámok között vergődő ismeretlen férfiak látványát, emlékét.

Erősen becsukta hát a szemét. A bőrén érezte Joanna bőrét. A keze rátalált a lány mellére, az izgalom azonnal hatott rá. Joanna felnyögött, most már biztos volt benne, hogy erre nem kellett volna annyi ideig várni. Hetek óta úton voltak, ráadásul neki jó ideje már a Földön sem volt senkije. Azon a jövőbeni, innen most oly távolinak tetsző másik Földön.

Becézte, ölelgette, simogatta hát a férfit. Robnak is felejtésre volt szüksége, és az egymásnak nyújtott sok gyönyörűség a következő órákban éppen elég felejtést adott nekik.

A társalgóban Adam érezte csontjaiban a fáradtságot. Aludni kéne, jó nagyot. Végül is ráér dönteni holnap reggel. Bár

itt az űrben a „ma” és a „holnap” eléggé illuzórikus fogalmak lettek, de ezt az elmúlt években is megszokhatta már. Most ha a saját életére gondolt, úgy tűnt, mindig is űrhajós volt, semmi más.

Markov jutott eszébe. Vajon mit csinálhat most? Nyilván aggódik Mirko fiáért. De az privát dolog. Most készülhet el a mentőhajó, és annak is legénységet kell toborozni. A második garnitúrában biztosan vannak egészen jó lányok és fiúk, gondolta Adam, azok között, akik a *Hubbard* legénysége akartak lenni, de valami jelentéktelen okból nem bizonyultak alkalmasnak. „Nem voltak tökéletesek”, incselkedett benne a nagyképű gondolat, hisz ezzel szembeállíthatta a kiválasztott nyolcat, vagyis magukat. Ám ezt rögtön el is vetette. Hiszen ők sem voltak hibátlanok, tévedhetetlenek, makulátlanok. A tökéletességhez sok hiányzott nekik is. Ilyeneket pedig Markov és a bizottság már biztosan talált is. Hamarosan elmehetnek néhány próbaútra... Adam, ha erre gondolt, kicsit sajnálta a dolgot. Jó lett volna legalább egy évig azzal a tudattal járni a *Hubbarddal* az űrt, hogy nincs még egy időhajó a világmindenségben, csak az övé. Mert a *Hubbardot* már a magáénak érezte. De lám, a sors közbeszól. Éppen azért, hogy valakik készen álljanak őket kimenteni az esetleges bajból - máris elkészült a mentőhajó. Ha kicsi is, ha csak mentésre szolgálhat is - mégis, lám, az is egy időhajó lesz. A legénysége éppen úgy megtapasztalja majd, mit jelent időfolyókat, „húrokat” keresni, „lemerülni” és ismeretlen fizikai folyamatok játékszereként hányódni a mindenség titkai között...

Mire idáig jutott gondolataiban, már a zuhany alatt állt. Csak egyetlen vágya volt most: aludni. Pihenni, nem gondolni semmire. És frissen ébredni másnap, kész tervvel az agyában. Olyannal, amit maradéktalanul meg is valósíthatnak.